

תולדות מסעות המנהל

כשבוע שעבר התרוממו גבות עיניים רבות כאשר גילה העולם הזה (971) שמנהל משרד-הסעד, משה בר-סלע, נסע לפאריס הממודה כדי להשתתף בקונגרס שהיה מוקדש לענייני הטיפול בעוורים, בהם אין לבר-סלע גם המושג הקלוש ביותר.

השבוע נסתבר כי המנהל העליו אינו נמ' שך רק לקסמי פאריס העליוה. כדי להוכיח זאת, המשיך בדרכו לג'וריק, שם נערכת ועידה בינלאומית אחרת על עניינים הקשור רים לסעד.

בין שתי הועידות הפרידו שלושה שבועות ארוכים. בצדק סבר בר-סלע שאין ל' בזבז כספי המדינה על נסיעות-שוא חזרה לארץ. לכן נשאר בזמן זה בבירת השעשור עם העולמית. משלם-המסים שמח להגיש למנהל משרד-הסעד את הסעד הכספי הדרוש.

הספר

כחוק וכדין

פקידי בתי המשפט, גוצ טרוד ועמוס עכו' זה בדרך כלל, נשמו השבוע לרוחה: כמעט כל המשפטים במדינה בוטלו למשך שלושה ימים.

הסיבה הופיעה בתחילת השבוע, לבושה בגדי עבודה וחבושה כובעי טמבל: עורכי-הדין יצאו לעבוד בספר.

על פי החלטת הסתדרות עורכי-הדין בישראל, נטשו המשפטים את גלימותיהם, את כרכי החוק העבים ואת מזכירותיהם הדקות, יצאו לתירום את חלקם בביצור הספר.

עניין של ספורט. הם הגיעו למקומות המיפגש במכוניותיהם הפרטיות או במוניות, סקרו כהנאה את חבריהם המחופשים. כוכ' בים כמיכאל כספי, יעקב שמשון שפירא ותנן רובין נראו כגדנעם שהתכוננו למס' עם הראשון הרחק מן הבית.

השופטים, אשר לא חויבו לצאת, תרמו אף הם לשורות המתנדבים. לעומת חבריו לבושי החקי, בלט שופט מחוזי זאב צלטנר, במעיל הספורט הצבעוני שלו ובמכנסי צמר

המשפטים בדרך לביצורים*

כמו גדנע' במסע ראשון

דיה עברה לבית קרוביה ואילו אחמד, ה' מורה, ביקש מיקלט בכפר עקברה השכן. הוא ניגש לשני המוכתרים, ביקש את חסו' חם מפני נקמת הבעל הנפגע. "אני חף מפשע", נשבע. "זוהי עלילתה של האחות הנקמנית, על כי דחיתי אותה."

אך מחמוד לא נרתע. הוא ידע מה מוטל על גבר במקרה זה. עוד באותו לילה, ארב למורה הצעיר בדרכו אל ביתו החדש, הריק בו מלאו מחסנית של אקדה.

השבוע דן אותו בית המשפט המחוזי ב' חיפה למאסר עולם, בעוון רצח בכונה תמי' לה. היתה זו אחת החובות הפחות נעימות של גבר.

* מימיו: עו'ד שחור, קוטובסקי, לשם. השופט מלחי, עו'ד ריטרמן, דינר, מלך, רוטנשטרייך, חזן, כספי, ליבל'ץ.

תזכיר מארקו: "אין כניסה!" "שליחי הסוכנות במארוק ובטוניסיה יצטרכו לארוז את חפציהם," ניבא מדור תצפית (העולם הזה 950) לפני חצי שנה מיד עם התקנת המימשל העצמי בשתי הארצות הערביות.

השבוע נמסר כי שליחים בעלי דרכונים ישראליים שוב אינם רצויים בשתי הארצות, וכי מופעל על שליחי הסוכנות לחץ דהימנע שם מכך פעולה בולטת.

מוסקבה: "ברזים הבאים!" את הכוונה הסובייטית לחזמין משלחת יהודית לא-ציונית, על פי רשימה שמית שתקבע מראש, גילה לפני חודש ה' מדור תצפית (העולם הזה 969).

רבה הראשי של מוסקבה שלח השבוע מכתב עברי ל' נחום גולדמן, הזמין משלחת יהודית-עולמית להביע את רצונו ליצור קשר מתמיד בין יהודי ברית-המועצות ויהודי העולם. הידיעה הופיעה בכ"ו תרת הראשית של עתוני ה' ערב.

ישראל: ההצגה מותרת תחת הכותרת "מי המשוגע?" סיפר מדור הקולנוע לפני חודשיים (העולם הזה 964) על החלטתו של הצנזור לטר' טים לאסור בארץ את הצגתם של סרטים מצריים, המובאים כהון עולמי, ולתת בצורה זו גם בישראל תוקף לחרם ה' ערבי.

השבוע נמסר כי הממשלה דנה בכיכורת העתונאית שנמי תחה על מבקרי הסרטים, החי ליטה לבטל את הביטוי ודה' תיר את הצגתם של סרטים מצריים.

הינדה, אשתו של אהרון, שהתנלה על נחמה, תלשה את שערתיה ופצעה אותה. לרוע המזל, לא היה המדובר בחברי הכ' שרה הבאים היום ויוצאים מחר. שני החב' רים המעורבים היו וותיקים. נמצאו במשק של אהרון. אולם אהרון תופס מקום חשוב בסידור-העבודה, והמזכירות הסתפקה בה' גשת אזרה אליו.

לו הסתפק בכך מנחם, היה הענין תם ונשלם. אולם מנחם לא יכול היה להירגע. הוא דרש להעביר את הענין לבירור בקיבוץ הארצי, נתקל בסירוב מוחלט. כשהעמיד את המזכירות בפני בריחה — "או הוא או אני" — רמזה לו המזכירות שהוא חופשי לעזוב.

מן המטבח לחדר-האוכל. אז עשה בר-ניר את המעשה שנתן צביון חדש לכל הבטיח: הוא פנה לעורך-הדין פישל הרצ' ברג, הפרקליט המוכר של כל מגורשי-המש' קים הקומוניסטיים.

קיבוץ יכול לסבול רבה, אך אין הוא יכול לסבול קומוניסט. הפעם ננקטו נגד בר-ניר אמצעים חמורים: הוא הוצב ב' סידור-העבודה דרך קבע לשיפית-כלים ב' מטבח, השנואה שבעבודות המשק, נאסר עליו לשוחח עם החברים על ענינו. עתה הבין גם בר-ניר שעליו לעזוב את המשק. הוא הסכים, בתנאי שהמשק ישלם לו 7000 ל"י תמורת 17 שנות עבודתו וע' בודת אשתו, כדי שיוכל לרכוש שיכון בעיר. המזכירות אישרה לו רק 600 ל"י, החליטה להוציאו מן המשק בגלל דעות קומוניסטיות.

השבוע בילה מנחם את ימיו לא במטבח השנוא עליו, אלא בחדר-האוכל עצמו. הוא הבטיח כי לא יזוז ממקומו, עד שיתחזרו לו זכויותיו במשק, או שישולמו לו פיצויים כדרישתו.

פשעים הוכתו של גבר מחמוד נא'ף פעור ידע תמיד מהי חובתו של גבר. כאשר מת אחיו חליל והשאיר אחריו אשה ושלוש בנות, מילא מחמוד בן ה-30 את חובתו, נשא את זיה האלמנה לא' שה, הכניס את בנותיה לביתו. לזוג נולדו שתי בנות נוספות ומחמוד נחשב לבעל בעמיו ולאחד מנכבדי הכפר חורפיש הלילי.

לפני ארבע שנים הגיע אל הכפר מורה צעיר ויפה, שהביא עמו מכתב המלצה מ' קרובי מחמוד. המורה אחמד יוסף לחליל החל למלמד לימודי דת בחורפיש, זכה לחדר בקומה העליונה של בית פעור. הוא אכל עם המשפחה, כילה את שעות הפנאי עם בניה באווירה של אהבה הדדית.

כאשר הועבר המורה לכפר אחר, היה זה מחמוד שרץ להחתים תושבים על בקשה למשרד החינוך להחזיר את אחמד לכפר. אחמד שב לבית מחמוד.

כדורים בלילה. יום אחד באה שפיקה, אחות מחמוד אל אחיה, סיפרה בהתרגשות כי דיה אשתו בוגדת בו עם המורה בעל העינים הלוהטות. גאוותו הגברית של הבעל נפגעה קשות. הוא רץ לביתו, היכה את אשתו מכות נמרצות. היא הכחישה את הכל, אך מחמוד לא נרגע.

השבוע זכתה חנה זמר לכבוד בלתי-רגיל ביותר. לא זה בלבד שסעדה על שולחנו של שר-החוק, אלא ששמה נכלל גם בקומוניקט הרשמי של לשכת-השר, שקבע כי: "אורחי' היו אתמול: ד"ר חיים יחיל ורעייתו, ה' גברת חנה זמר..."

חנה זמר היתה העתונאית הישראלית ה' ראשונה שזכתה לכבוד זה.

דרכי חיים לילה בעמיר

בקיבוץ, כמו בכל חברה אנושית, יש טר' גדויות אנושיות. אולם הקיבוץ משתדל להס' דירן בכוחות עצמו, מבלי שיצאו לאור ה' עולם החיצוני. השבוע, כשסיפרו העתונים כי החבר מנחם בר-ניר פתח בשכית-שבת במשק עמיר הגלילי משכה טרגדיה אחת זו את אור הזרקורים.

הדראמה החלה כליל חורף גשום ב'1954,

כתבת זמר וידיד' הראשונה שזכתה

כאשר מנחם היה בשרות המילואים. סיפורה של אשתו נחמה בר-ניר, מן החברות היפות במשק, היה פלאסטי: בשעה שתיים וחצי לפנות בוקר נכנס לחדרה בצריף החבר אה' רוץ ריטרמן, כשהוא לבוש פיג'מה וגרביים. בחדר הכואר שכבה לא רק נחמה, אלא גם בתה, ואורה (5), שקדחה בתום. אהרון התגבר על האם תוך שימוש באלימות, הסי' תלק אחרי שעשה מה שעשה.

הסברה הרשמית של מזכירות הקיבוץ היתה קצת שונה: "נחמה לא היתה כלל וכלל אדישה לאהרון..."

"או הוא או אני." בעיר הגדולה יכול מאורע כזה להיטשטש ולהישכח. בקיבוץ הקטן, בו יודע כל אחד את הכל על הכל, אין הדבר אפשרי. מנחם שמע עליו מיד בתורו מן השרות. עוד לפני כן שמעה עליו

אלגנטיים. "בשבילו", עברה הלחישה, זה עניין של ספורט." כשבוע בבוקר, שעה שאורחים רבים אך יצאו את בתיהם, כבר ישבו המתנדבים ב' אוטובוסים, בדרכם אל המשקים המרוחקים. שם, משך 72 שעות, ימלאו את חובותיהם כחוק וכדין.

עתונות

קומוניקט רשמי

בבנין הכנסת בולטת חנה זמר, הסגנית החנינית של כתב דבר המרצין ד"ר משה תבור, כאישיות פופולרית ביותר. קשה ל' נחש שהיתה נשואה פעם לחסיד אדוק. חב' שה פאה נכריה לראשה. הכתבת העליוה' תמיד אהודה על הכל גם במערכת דבר, בה היא תומכת בקו הפרו-ישרתי המתון של ח"כ הרצל ברגר.